Расрбљавање Црногораца и добросуседски односи

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 17 јул 2011 12:46

Након разбијања савезне југословенске социјалистичке заједнице створене су нове независне државе, али тиме није још окончан процес утврђивања, конструисања и сталног прекомповања идентитетских образаца неопходних за нихово утврђивање као творевина способних за самостални државни живот и друштвени развој. Национални идентитети доживели су многобројне промене и преобликовања, али је питање стварања и одржавања стабилног идентитетског језгра и даље од пресудне важности за идеолошко, историјско социјално и културулошко утемељење нових држава.

Међутим, процес изградње идентитета није дефинитивно завршен, што нам показује и пример резултата пописа у Црној Гори. Створена је независна црногорска држава, али јој очигледно недостају Црногорци који су већински опредељени да припадају овој новоуспостављеној држави и нацији, која грозничаво тражи свој национални идентитет. Држава Црна Гора се не може изградити без Црногораца и црногорског државног националног идентитета, зато се јасно може видети да актуелна власт у Црној Гори отворено и то под окриљем државе спроводи убрзану десрбизацијој као главни и одлучујући услов за стварање водеће црногорске нације. То је очигледни пример спровођења националног инжињеринга, који има јасан циљ да што пре сведе број Срба на подношљив број како је то већ учињено по познатом обрасцу у новоуспостављеним државама

Најупечатљиви је свакако пример етничког чишћења који је спроведен у Хрватској, која се налази пред пријемом у Европску унију, без обзира на то што није суштински „решила ниједно отворено питање 250.000 прогнаних Срба“. Црногорци још нису успели да заокруже свој национални идентитет, јер су код них од три кључна сегмента проблематична два. Уверен сам да ће у наредном периоду до новог пописа повећати број националних Црногораца и оних који ће говорити црногорским језиком- Стога мислим да ће однос Срба и Црногораца у Црној Гори бити сведен на ниво из 1981 године“(Црногорци 68,54 %, Срби 3,32%, Југословени 5,67%) каже у свом коментару резултата пописа историчар Шербо Растодер.

Процес изградње идентитета није дефинитивно завршен, што нам показује и пример

резултата пописа у Црној Гори.

У његовим ставовима се може лако препознати главни политички циљ убрзаног државно подупираног и организованог процеса расрбљавања Црногораца и стварање основа за коначно решавање српског питања, спровођење отворене асимилације и негирање културног и историјског идентитета српског народа у Црној Гори. Ранко Кривокапић, председник Скупштине Црне Горе, најгорљивији и најмилитантнији заговорник црногорства лишеног било каквог додира са српством је исказао суштину актуелне црногорске државне политике .“Показало се да је грађанска држава Црна Гора снажна и да се она не може правити без Црногораца. То што се хтело учињети да интимна ствар људи као што су нација, вера и језик буду дио политичке кампање разбило се и главне жртве те кампање су њихове вође“.

И то говори представник власти која је на најогорљивији начин политикантски инструментализовала питање пописа становништва и сам појам грађанске државе. Показало се да је она најприкладније средство за политичко покривање процеса асимилације и разградње српског идентитета и националног интереса у „грађанској“ Црној Гори. Јасна је била и остала политичка намера овог пописа је да се спроведе процес перманентног смањивања задступљености српског народа у Црној Гори и настави његова политичка и културолошка маргинализација и отвореног кршења националних и људских права. Горан Николић је поставио питање како су могућа највећа одступања у градовима где иначе живи велики број Срба- у Подгорици, Тивту, Бијелом Пољу, Херцег Новом.

Колико је овај попис озбиљан може се видети и да је створена ситуација у којој постоји до сада невиђено двојство и раздробљеност у верском испољавању јер у резултатима постоји одредница - исламска и муслиманска вера.

Одговор на ово питање у познатом државотворном маниру дао нам је функционер владајуће партије ДПС-а Рашко Коњевић - „Процес националног сазревања црногорског народа ушао је у нову фазу. Чињеница је да имамо већи број грађана који су се национално изјаснили као Црногорци, значајно већи број грађана који говоре црногорским језиком ипак показује неумитни тренд да оно што су били потези након референдума јесте нешто што је у прилог ономе што значи додатно национално сазревање.“ Међутим, шта тај наумитни тренд десрбизације и додатног националног сазревања доноси представницима српског народа, који сада судећи по владајућој алиби иделогији живе у сазревајућој грађанској Црној Гори.

Али у тој „грађански“ конституисаној држави Срби немају услове за остваривање елементарних националних, људских права и културних права - није остварена а неће извесно ни бити остварена пропорционална заступљеност Срба у државним и културним институцијама и органима, право школовања на српском језику, слободно изражавање своје националне и културне традиције. Све је то у грађанској Црној Гори сведено само на пригодне политичке прокламације које се сервирају представницима тзв.међународне заједнице, а при томе у реалном политичком и друштвеном животу Срби су маргинализовани и изложени отвореној асимилацији и притисцима разне врсте. Колико је овај попис озбиљан може се видети и да је створена ситуација у којој постоји до сада невиђено двојство и раздробљеност у верском испољавању јер у резултатима постоји одредница - исламска и муслиманска вера .Важно је само створити што више простора за формирање чврстог и све доминантнијег црногорског националног идентитета.

Посебно је питање како је реаговао званични Београд не само на резултате пописа већ и на одлуку Скупштинуе Црне Горе да усвоји закон о династији Петровића, у којој је Србија оцењена као земља која је извршила насилну анексију Црне Горе 1918. године. Наш угледни историчар академик Драгољуб Живојиновић истиче да „овај став вређа историјску науку али и српски народ у Црној Гори и другим земљама. Више од 90% Црногораца на изборима 1918 године изјаснило се за уједињење са Србијом. То су били најдемократскији избори у Црној Гори јер су на њима гласале све категорије друштва. Какву год намеру да је имала династија Карађорђевића са Црном Гором, ништа не би било могуће без велике подршке тамошњег народа, а такво расположење трајало је и годинама после.

Само је важно да ми водимо добросуседску политику, ма колико она реално вођена на штету националних интереса српског народа, јер је неопходно задржати положај љубимца светских центара моћи и самопроглашеног регионалног лидера.

Једини разлог за усвајање овакве одлуке је дневна политика и представља право насиље над историјом“ - И резултати пописа су очигледна последица дневне политике и насиља над политичком бићем српског народа у Црној Гори. О овом отвореном процесу асимилације и десрбизације наша званична политика одговара као и много пута до сада без икакве јасне и конзистентне концепције у вођењу и заступању српске националне политике и одбрани српских националних и људских птрава.То се могло и очекивати јер наши званичници воде безусловну политику добросуседских односа и то увек на уштрб права српског народа и честом нереаговању на кршење елементарних историјских и националних интереса српског народа.

Само је важно да ми водимо добро- суседску политику, ма колико она реално вођена на штету националних интереса српског народа, јер је неопходно задржати положај љубимца светских центара моћи и самопроглашеног регионалног лидера. Да ли је наша власт уопште заинтересована за одржавање стабилног броја Срба у Црној гори или ће она због добросусесдских односа мирно и пасивно посматрати како се одвија и спроводи процес десрбизације, као званични програм актуелне политичке власти у Црној Гори. У нашим медијима се могло видети да Србија неће јузвратити шамар, већ ће у име добро-суседских односа окренути други образ и трпети нова национална понижења.

Сигурно је да ће српска власт због своје већ пословичне уздржаности када су у питању очигледна кршења људских и националних права српског народа добити признање за развијање добросуседских односа и унапређење регионалне сарадње. На тај начин се дају одрешене руке садашњој црногорској владјућој олигархији да несметано настави процес асимилације и свођење Срба на прихватљив и нереметилачки број. Очигледно је да није упутно покретати питање положаја српског народа јер како ћемо остваривати добро-суседску сарадњу као једну од пресудних услова на нашем безусловном путу ка Европској Унији пуном самопонижења и одрицања од одбране и заступања наших елементраних људских права, традиције и националних интереса.